

není slehnutím ve smyslu zákona. Při tom jsou pro rozhodnutí ve věci zcela bez významu otázky názvosloví dovoláním nadhozené, zejména rozlišování mezi přerušením těhotenství, potratem, předčasným slehnutím a pod., a nebylo třeba prováděti v tomto směru dovolatelem postrádaný důkaz znalecký (čís. 3 a 2 § 503 c. ř. s.), to tím méně, an výsledek slovního výkladu jest potvrzen úvahami o smyslu a účelu onoho ustanovení zákona. V materialích k § 167 obč. zák. (srov. vysvětl. min. otištěné ve věstníku ministerstva spravedlnosti z roku 1914, str. 552) se praví, že povinnost nemanželského otce, nahraditi matce náklady tam uvedené, jest povinností otcovskou; že zákon chrání v matce dítě, že zmíněná ustanovení jsou normou na ochranu nemanželských dětí a že proto byla také zařaděna mezi ustanovení, upravující právní poměr mezi nemanželskými dětmi a rodiči. Z toho plyne, že zákonodárným důvodem byla především zvýšená péče o nemanželské dítě. Lze připustiti, že zákon chtěl chrániti nejen dítě, nýbrž i nemanželskou matku samu, zbaviv ji starosti o opatření prostředků k úhradě nákladů na řádnou pomoc při slehnutí a o výživu po dobu šesti neděl po porodu. Nižádným způsobem však nelze tento předpis zákona vykládati tak, že tím mohl býti ohrožen, ba přímo zmařen stěžejní účel zákona: chrániti dítě. Tomu by však nepochybně tak bylo, kdyby nároky podle § 167 obč. zák. byly přiznány i tehdy, když šlo o úmyslné přerušení těhotenství, tedy o zákrok směřující přímo k tomu, by dítě v právním slova smyslu se nenarodilo, to i tehdy, když takový zákrok byl proveden odborníkem a byl skutečně v zájmu těhotné nutným. Neboť, nehledíc ani k tomu, že oprávněnost a nutnost podobného zákroku (t. zv. indikaci se stanoviska lékařského) po delší době v mnohých případech těžko lze přezkoumati, byl by tím dotyčný nárok úplně zbaven svého dolíčeného podkladu právního, spočívajícího právě v poměru mezi nemanželským otcem a dítětem, a přecházel by takto s pomínutím zájmů dítěte prostě v samostatný náhradní nárok ženy mimo manželství otěhotnělé z důvodu nemanželského oplodnění. Takovýto nárok však § 167 obč. zák., jak dolíčeno, upravití nemínil a neupravil. (Srov. Ehrenzweig: *System des österreichischen allgemeinen Privatrechtes*, 1924, II., 2, str. 255; Mayr: *Lehrbuch des bürgerlichen Rechtes*, 1923, II., 4, str. 120, pozn. 15. Dále s hlediska stejného předpisu § 1715 odst. 1 obč. zák. něm. Busch-Schaffeld. *Das bürgerliche Gesetzbuch*, 1923, III., str. 423; Warneyer: *Kommentar zum bürgerlichen Gesetzbuch*, 1927, II., str. 853 a Staudinger: *Kommentar zum bürgerlichen Gesetzbuch*, 1926, IV., str. 1243, jakož i další literaturu tam uvedenou).

Čís. 8405.

Usnesení v nesporném řízení, jež se dalším vývojem věci stalo již bezpředmětným, nemůže býti věcným podnětem, by byla proti němu podána stížnost.

(Rozh. ze dne 20. října 1928, R II 328/28.)

Opatrovnický soud uložil usnesením ze dne 31. července 1928 matce, by vydala nezl. manželské děti v místě svého pobytu otci k děti k jich pobytu u otce po zbývající ještě dobu prázdnin. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací stížnost sama uznává, že napadené usnesení, jímž soud stěžovatelce uložil, by nezl. děti vydala v místě svého pobytu otci k pobytu u otce po celou zbývající ještě dobu prázdnin roku 1928, je dnes již bezpředmětné, poněvadž prádniny již uplynuly. Usnesení, jež se dalším vývojem věci stalo podle vlastního uznání strany do něho si stěžující bezpředmětným, nemůže straně té býti věcným podnětem, by proti němu podala stížnost. Její stížnost proti němu přes to podaná jest proto zřejmě neodůvodněna, neboť směřuje proti rozhodnutí, jež se zájmů strany — alespoň nyní již — nedotýká, takže není nezbytného a příznačného předpokladu každého opravného řízení, příčiny a možnosti, by jím byla odčiněna újma, již strana napadeným rozhodnutím prý utrpěla, ale již netrpí.

Čís. 8406.

Projevil-li manžel souhlas s adoptí zamýšlenou druhým manželem ohledně jeho nemanželského dítěte, jest souhlasem vázán. Souhlas lze projevit i dříve, než byla k příslušnému úřadu podána žádost o adopti.

(Rozh. ze dne 25. října 1928, Rv I 1983/27.)

Manžel domáhal se na manželce, by byla uznána povinnou, dodržeti dohodu o adopti žalobcova nemanželského děcka Jana K-a ze dne 25. března 1926 a vystaviti listinu svědčící okresnímu soudu v K. jako soudu poručenskému, kterouž dává souhlas k tomu, by žalobce nemanželské děčko adoptoval, s výhradou, že adoptí nároky žalované Kateřiny R-ové na výživné, aniž její nároky na rozvod a na rozlukou manželství ze žalobcovy viny nebudou nijak dotčeny, nebo spolupodepsati smlouvu adoptní žalobcem předloženou. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o dovolací soud žalobu zamítl. Důvody: Soud první stolice vzal za prokázáno, že dne 25. března 1926 při jednání u zemského civilního soudu v Praze o žalobě Jana R-a o rozvod manželství, když za účastenství obou stran a JUDr. B-a jako zástupce tehdejší žalované Kateřiny R-ové jednáno bylo po nějakou chvíli o adopti žalobcova nemanželského děcka Jana K-a a o potřebném k tomu svolení žalované a když jí Dr. B. vysvětlil všechno risiko s adoptí pro ni spojené, žalovaná na dotaz Dr. B-a prohlásila, že k adopti svolí, že se žalobce naproti tomu zavázal, že bude žalované